

Pasarét, 2011. április 22.
(Nagypéntek)

Földvári Tibor

MILYEN AZ ISTEN ÍTÉLETE?

Alapige: Zsolt 22,1-12;16-25; Mt 27,45-46

A karmesternek: „A hajnali szarvas” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára. Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok! Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni. Pedig te szent vagy, trónodon ülsz, rólad szólnak Izráel dicséretei. Benned bíztak őseink, bíztak, és megmentetted őket. Hozzád kiáltottak segítségért, és megmenekültek, benned bíztak, és nem szégyenültek meg. De én féreg vagyok, nem ember, gyaláznak az emberek, és megvet a nép. Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak, ajkukat biggyeszti, fejüket csóválják: Az Úrra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte! Te hoztál ki engem anyám méhéből, biztonságba helyeztél anyám emlőin. Már anyám ölében is rád voltam utalva, anyám méhében is te voltál Istenem. Ne légy tőlem távol, mert közel van a baj, és nincs, aki segítsen! Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem az ínyemhez tapadt, a halál porába fektettél. Mert kutyák vettek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlukasztották kezemet, lábamat. Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám. Megosztoznak ruháimon, kötösömre sorsot vetnek. Ó, Uram, ne légy távol, erősségem, siess segítségemre! Ments meg engem a fegyvertől, életemet a kutyák hatalmából! Szabadíts meg az oroslán szájából, és a bivalyok szarvai közül, engem, nyomorultat! Hirdetem nevedet testvéreimnek, dicsérlek a gyülekezetben. Kik az Urat féltetik, dicsérjétek őt, Jákób utódai, mind dicsőítsétek őt! Rettegjetek tőle Izráel utódai mind! Mert nem veti meg, és nem utálja a nyomorult nyomorúságát, nem rejti el orcáját előre, segélykiáltását meghallgatja.

Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség lett az egész földön. Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: „Éli, éli, lamá sabaktáni!” azaz: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, Nagypéntek az Úr Jézus halálára emlékeztet bennünket, de imádunk és dicsőítünk, hogy nem gyászolni jöttünk ide. Ma-

MILYEN AZ ISTEN ÍTÉLETE?

gasztalunk, hogy ő él. Köszönjük, hogy az énekekben is arról tettünk hitvallást, mit vállalt értünk a Megváltó, mi mindent átvállalt rólunk, tőlünk. Köszönjük, hogy azért él mindenha, hogy esedezzen is értünk és az ő szabadító munkáját végezze Lelke által. Áldunk Atyánk, hogy ezért hangzik most is az ige. Azt kérjük, hogy hadd lehessen személyes üzenetté. Urunk, megvalljuk neked, hogy néha úgy érezzük, mintha nem lennél közel hozzánk. Arra kérünk, hogy ha így érezzük magunkat, akkor is a te igéd jusson eszünkbe, a hirdetett ige kerestül is hadd tapasztaljuk meg hittel, hogy ki vagy te, kinek tartasz bennünket, bűnösöket. Kérünk téged arra, hogy a kegyelem evangéliuma szabadítson fel bennünket ma is minden hamisságtól. Hálásak vagyunk, hogy az úrvacsorai közösségben is megerősödhetünk a kegyelemben, az Úr Jézussal való közösségünkben. Kérünk téged Atyánk, szenteld meg ezt a napot és az ünnepeket számunkra. Köszönjük, hogy veled indulhatunk el a mai napon is és hisszük, hogy téged dicsőíthetünk ma is majd. Jézus érdeméért Atyánk, végezd el mindazt, amit kértünk tőled. Leginkább azt, hogy imádhassunk téged hűségese gyülekezetként.

Ámen.

Igehirdetés

A 22. Zsoltár keddre volt kijelölve számunkra a Bibliaolvasó kalauzunkban. Isten munkálkodott bennem, amikor napi csendességemben én is olvastam és nagyon megragadott a zsoltár bátorító üzenete, mert Dávid zsoltáraként, imádságaként hangzik. De ahogy hallottuk a nagypénteki történetből, Jézus maga is imádkozta és tudjuk, hiszen évek óta mindig emlékezünk az Úr Jézus hatalmas győzelmére a kereszten, ez a zsoltár szól mindannyiunknak. Dávidról szól, Jézusról és mi rólunk. Dávid még nem tapasztalhatta meg azt, amit mi már átélhettünk, hogy Jézusban beteljesedett ennek a zsoltárnak az ígérete.

Az igehirdetés üzenetében nézzük meg, mit jelentett ez a zsoltár Dávidnak, az Úr Jézusnak és nekünk.

A zsoltár elején az a mondata az Úr Jézusnak és Dávidnak, hogy „Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engemet”, ami azt jelzi, hogy a hívő ember úgy érzi magát, mintha csakugyan nem lenne Istene, mintha Jézus halott isten lenne, vége mindennek, nincs aki segítsen. Arról akarok ma szólni, hogy ennek éppen az ellenkezője az igaz. Még ha nagypénteki istentiszteleten is vagyunk és elsősorban az Úr Jézus keresztje ragyog föl, de ez a kereszt üres, hiszen Jézus feltámadott, győzött. Ezért bátorító üzenet számunkra, hogy miért nem olyan az Isten, amilyennek érzi talán a hívő ember is, mintha elhagyta volna őt, miért érzi elhagyatottnak magát a hívő ember, de Isten miért nem ilyen Isten. Miért van ott az elhagyatottság érzésével küzdő hívő ember, a gyülekezet mellett is hatalmasan?

Dávid már a zsoltár leírásával is érzékeltette, hogy mit élt át és mit érzett. A héber gondolkodásban mindig fontos, hogy mivel kezdődik egy költői mű. A feliratot követően a legelső, amit mondani akar a zsoltáros: „Én Istenem, én

Istenem, miért hagytál el engemet? „ Ezt a rendkívül fájdalmas kijelentését azért teszi, mert ezt érzi, úgy gondolja, hogy elhagyta őt az Isten.

Amikor Dávidot még Saul király uralkodása idején kiválasztotta az Úr királynak és amíg Dávid valóban uralkodni kezdett, addig is sok nehézség érte. A zsoltárban is megfogalmazza a támadásokat, a csúfolásokat. Azonban uralkodóként is többször volt kemény élethelyzete, ott is érték támadások, csúfolkodás. A legnehezebb az lehetett számára, amikor saját bűne, gonosz élete miatti következmények terhét kellett hordozni. Mint például amikor Betsabéval vétkezett és meghalt a gyermeke. Nagyon nagy szégyennel kellett megküzdenie Dávidnak, de akkor is folyamatosan átélte, hogy az kegyelmes és jelen van mellette. Lehet, hogy az emberek elhagyták, csúfolják, lehet, hogy még ő is elhagyta az Urat és vétkezett súlyosan, de újra és újra azt élte át, hogy az Úr ott van kegyelmesen mellette.

A 22. Zsoltár kezdete azonban nagyon nagy mélységet és állapotot ír le, mert úgy érzi, hogy még az Úr is elhagyta, tehát imádkozni sincs értelme. Ismerjük azt a helyzetet, amikor a nagy bajok idején, ha más nem, imádkozni lehet az Úrhoz, és többször tapasztaltuk ennek az erejét, mert tudjuk, hogy az Úr meghallgat. Az azonban szörnyű érzés a hívó embernek, a hívó királynak is, hogy hiába kiált nappal, nem hallgatja meg az Úr, éjjel sincs nyugalom, nincs értelme imádkozni sem, mert úgy érzem, elhagyott. Amikor megemlíti, hogy elődei boldog tapasztalata, hogy az Úr megszabadította őket hatalmasan, az lehet, hogy szép, kedves emlék és mégis azt érzi, hogy elhagyta az Isten. Tehát, a régi szabadítások emléke is csak azt erősíti, hogy én ezt nem élhetem át, mert nagyon távol van az Isten. Ezért nagyon beszédes a 7. versben az a mondat, hogy „de én féreg vagyok”. Lehet, hogy mindaz igaz, amire még az imádságban elmondva is emlékezem, de az a múlt, de én féreg vagyok, nem férfi. Ilyennek érzi Dávid magát, ilyennek érzi azt a helyzetet, azokat a körülményeket, azokat az embereket, ellenségeket, akik miatt nagyon nagy támadást él át és teljesen a mélyponton van, lelkiileg is. Ezt elmondja őszintén imádságban, de ez most nem segít rajta. Szörnyű, hogy ilyennek érzi Istenét is. Dávid úgy érzi, hogy Isten ilyen.

Ne felejtsük el, ez csupán Dávid érzése. Az a kérdés, valóban ilyen az Úr, olyan, aki elhagyta Dávidot? Ha az egész Zsoltár üzenetét nézzük, kiderül, hogy már maga Dávid is átélhette, hogy természetesen az Úr nem ilyen. A Zsoltár több versét azért is olvastam fel, emlékeztetőül is, hogy láthassuk a zsoltár mennyire dicséri Istent és hittel megvallja, hogy van kihez kiáltani. A zsoltár eleje azonban nagyon mély lelki állapotot tükröz. Ugyanakkor számunkra a zsoltár eleje alapján – ha még Dávid példáját is nézzük –, azt kell látnunk, hogy az Úr nem olyan, mint amilyennek Dávid érzi imádsága elején. Hiszen ez a zsoltár Isten kijelentése, nemcsak Dávid imádsága, hanem az Úr szava; Dávidon keresztül Isten szólni akar hozzá is és a néphez.

Isten Lelke leírta Dáviddal azt, amit mondani akart. Ezért, ha az Úr szempontjából nézzük a Zsoltár első sorait is, a legfájdalmasabb kijelentését is, kiderül, hogy Dávidnak még a legmélyebb élethelyzetei is, amikor úgy érezte,

MILYEN AZ ISTEN ÍTÉLETE?

hogy az Úr elhagyta, az Isten hatalmas és mindenható személye által történhetek meg az életében. Az Úr fölött áll Dávidnak, Dávid életének, kegyelmes, megtartó, gondviselő módon akkor is, amikor bajai vannak. Lehet, hogy ő távolinak érzi az Urat, de Dáviddal nem történhetnek meg véletlenek. Ez akkor is igaz, amikor a bűne következményei miatt kellett hordozni hihetetlen nehézségeket. Amikor az Úr a szolgáját a vétkei miatt ítélte, akkor is az Úr Dávid fölött van hatalmasan, hiszen ő a Messiás őse, az Úr gyermeke, őt az Úr kiválasztotta.

Önmagában beszédes az a tény, hogy éppen Betsabétól született meg Dávidnak az a gyermeke, aki továbbviszi a messiási vonal ígéretét. Salamon Betsabétól született, az Úr Jézus nemzetség táblázatát olvasva a Máté evangéliumában – amit az ige részeként hallottunk – kifejezetten azt írja a szentíró, hogy Salamon az Úriás feleségétől született. Isten jelezni akarta, hogy hatalmasan Dávid élete fölött van, még akkor is, amikor bajok vannak.

Dávid nem olvashatta a Római levél 8. részéből a híres mondatot: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik minden a javukra van, mint akiket az ő végzése szerint elhívott”. Azonban a Mózesi törvényekből ő is tudhatta, hogy a bajok idején is az Úr úr marad, de itt nem érezte át, nem tudott bízni Istenben, de az Úr akkor is az, aki, még a szenvedései hátterében is ott van hatalmasan, Dávid bűne sem gátolhatja ezt, de természetesen helyre kell állítani; nagyon keményen ítélte Isten, Dávid életében is, de azért tette, hogy helyre álljon, bűnbánatot tartson. Dávid életéből tudjuk, hogy valóban mindig megtörtént a nagy csoda és tapasztalta az Úr jelenlétét az életében. Ezért fontos, hogy a 20. versben ismét egy ellentétes kötőszót olvashatunk: „de, te Uram”. Az új fordítású Bibliában ez a kifejezés áll: „ó Uram, ne légy távol”. Károli az ősi szöveget jobban visszaadja: a 7. versben: „de én féreg vagyok”.

Még nem látja az Urat nagynak, a 20. verstől kezdve már látja az Urat, imádságban is. Azt mondja: olyan vagy, akihez én kiálthatok, hallgass meg, aztán elkezd dicsegni. Az ellentétes kötőszó a zsoltárban hirdeti, hogy Dáviddal is megtörténik a változás. Isten tehát az ő kijelentésében még azt is le akarja írni mindenkori népének, hogy lehet, hogy úgy érzitek, hogy én elhagytalak benneteket, de ez tévedés, én akkor is az vagyok aki, nem olyan vagyok, amilyennek gondoltok éppen, hanem mindig az vagyok, akinek kijelentettem magamat; fölötté állok mindennek. Az a tény, hogy Dávid, mint a Messiás őse szenved el mindezt, jelzi, hogy az Úrnak meg volt a terve Dávidnak azzal a mély pontjával is, amit át kellett élnie ekkor.

Itt szeretnék rátérni az Úr Jézus elhagyatottságának a kérdésére. Az Úr Dávid fölött hatalmasan ott van a bajok idején is, a zsoltár magában hirdeti, hogy szabadítást készített, mert ő a szabadító Úr, de ez a szabadítás azért volt lehetséges, mert Jézus is átélte ennek a zsoltárnak minden igazságát. Nagyon fontos, és ez a Nagypéntek örömhíre, ezért nem gyásznappal nekünk ez a nap, hogy az Úr Jézus a szó legszorosabb értelmében és a lehető legvalóságosabban élte át azt, ami Dávid számára csak érzés volt; „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Jellemzőként szeretném megjegyezni, hogy Máté evan-

géliumában az Úr Jézus hét szava közül ez a legelső, amit a szentíró leír Isten Lelkétől vezetve. Ez is azt jelzi, hogy Máténak ez volt a leghangsúlyosabb. Jézus számára csakugyan bekövetkezett, hogy amit érez, az úgy is történt. Amikor ő a kereszten délután 3 óra körül kimondta ezt a szörnyűséges idézetet, számára valóban szörnyűség. Dávid számára csak érzés volt, Jézus számára valóság.

Az Úr Jézus még Dávidnál is tökéletesebb módon volt szoros közösségben az Atyával. A megkeresztelésekor is és a Megdicsőülés hegyén halljuk az Atya szavát: „Te vagy az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm.” Jézus is többször megvallotta – főleg János evangéliumából tudhatjuk – hogy mit érez az Atya iránt. Az Úr Jézus szenvedés történetéből azt szeretném kiemelni, a Passió hetének eseményeiből, hogy János 16. szerint még akkor is azt vallja Jézus, hogy az Atya vele van, amikor szomorúan kell elmondania a tanítványainak, hogy ők elhagyják őt. A Jn 16. Jézus búcsúbeszédeinek része, a végén ez áll: „Íme eljön az óra, és immár eljött, hogy szétoszoljatok, ki-kí az övéihez és engem egyedül hagyjatok. De nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van”. Itt Jézus már arra utalt, hogy nagyon jól tudja mit tesz Péter a tagadásával, Júdás árulásáról, érezte és tudta, hogy mi fog vele történni, mit tesznek vele az emberek. Ugyanazokat a szörnyű körülményeket, támadásokat az emberek részéről át kell élnie, amit Dávid is annak idején átélt, amikor ez a zsoltár megszületett a szívében; de az Atya velem van. Jézus első szava a kereszten Lukács leírása alapján: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekednek” - reggel kb. 9 órakor, amikor megfeszítik és még imádkozik is az ellenségeiért és megszólítja az Atyát, még ott is tapasztalja az Atya jelenlétét, szeretetét. Délben, amikor a legvilágosabbnak kellene lennie, akkor van a legsötétebb – ahogyan azt énekeltük is az énekben. A sötétség az ítéletet jelképezte, amikor Isten nem Heródest, Pilátust, nem Pétert vagy Iskáriátus Judást, hanem az egyszülött Fiút ítéli. A sötétség jelzi az ószövetségi kijelentés fényében, hogy Isten valakit örökre ítél, elhagy. Ez bekövetkezett. Ezért mondja ki Jézus 3 óra körül: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”

A 2Kor 5. rész igéje: „Azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” Nem csupán magára vette a vétkeinket, Dávid bűnei következményeit és büntetését is, hanem bűnné tette, ezért volt Jézuson az ítélet. Amikor Jézus érzi, hogy elhagyta őt az Isten, akkor ez nemcsak érzés volt, hanem be is következett. Ez volt a váltságunk ára. Amikor a Gecsemáné kertben vért izzadva kellett megharcolnia imádságban is, az ezért történt. Neki nemcsak érzés lett, hogy Isten elhagyta őt, nemcsak szenvedő emberként idézte a Zsoltárt, hanem őt csakugyan elhagyta. Nem is lehetett volna vele, hiszen ha magára vette a bűneinket, a tiédet is, akkor nincs joga arra, hogy kegyelmezzon neki az Isten, akkor neki kell pusztulnia. Az Atya ezt komolyan vette. Ha nem veszi komolyan, ha csak jelképesen elhagyja, akkor nekünk kellett volna, ill. nekünk kellene elhordozni a kárhozát ítéletét. Ha majd eljön az Úr Jézus, és mi boldogan tapasztalhatjuk a bűnbocsánatot nyert, kegyelmet nyert bűnös ember hatalmas élményét, hogy nem elkárhozzunk örök-

MILYEN AZ ISTEN ÍTÉLETE?

re, hanem ott lehetünk az Atyával, az Úrral boldogan. Akik pedig mindvégig elutasították a kegyelmet, azok viszont elhordozzák a kárhozatot. Sajnos nekik el kell veszniük, őket ítélni fogja Isten. De nekünk nem kell megvárunk, hogy milyen az isteni ítélet, amikor eljön az, mi már a kereszten is láthatjuk, milyen az Isten ítélete. Mindig megdöbbsent, Nagypénteken is, hogy milyen az Istentől való elhagyatottság ítélete, kárhozata, amit Jézuson láthatjuk. Nekünk Jézus nélkül semmink sincsen, még a vétkeink büntetését is rajta láthatjuk, éppen azért, hogy tapasztalhassuk, hogy ez már megtörtént.

Számomra nagyon kedves a Passió történetben, hogy az Úr Jézus néhány perc múltán, már a kereszten függve is, a legvégén, azt mondhatja utolsó szavaként: „Atyám, a te kezedbe teszem a lelkemet”. Az örökkévaló ítélet, a mi vétkeink büntetése, a pokol kínja a kereszten bekövetkezett az Úr Jézus számára, még fizikailag is meg kell halnia. Majd eltemetik, de ezt követően föltámadt, elhordozott mindent. Elvégeztetett, mivel ez megtörtént, mondja ki: „Atyám a kezedbe teszem a lelkemet”.

Jézus mindent elhordozott értünk, és ez nem volt könnyű a számára. Húsvét fényében nem szabad azt gondolnunk, hogy Jézus számára könnyű volt a szenvedés és a halál, és elhagyatottsága. Jézus számára mindent jelentett, ami ítélet.

Amikor az Úr Jézus a Zsoltárt idézi, akkor azt mondja el, amit érez és azt, ami be is következett. Ez múlt, ez megtörtént egyszer, s mindenkorra. Ez a mi váltságunk ára, mert Isten nem nagyvonalú volt, hanem kegyelmes, csakhogy nem Jézus iránt, hanem Dávid és mi irántunk is.

Amikor az Úr Jézus kereszten elhangzott szavait olvassuk, vagy a 22. Zsoltárt bármikor, ami azzal kezdődik, hogy „Én Istenem, én Istenem, mért hagytál el engemet?”, és lehet, hogy mi is elhagyottnak érezzük magunkat, hogy nincs velünk az Úr, távol van tőlem, és nem tudunk miért imádkozni, vagy úgy látjuk, Isten nem hallgatja meg az imádságunkat – akár hívő, akár még nem hívő emberként – és nem merünk úrvacsorát venni, mert szégyelljük magunkat, vagy látjuk bűneink következményeinek minden terhét és nem látunk kiutat, úgy érezzük, még az Úr is elhagyott, kérdezzük, miért. Reggel esetleg minden jól indult, boldogok voltunk és néhány órán belül valami történik és az a nap vége és kérdezzük miért így, miért pont most, miért pont velem.

Tegnap, amikor készültem, jött egy telefon Csete Gyula barátom édesapjától, hogy most fogják egy súlyos műtét alá vetni a hasnyálmirigyét, és pár hónappal korábban már egy nagyon súlyos műtéten esett át. Ezt hallva arra gondoltam, hogy én is kérdezhethném, hogy Uram, miért tetted ezt meg vele. Fiatal ember, akinek súlyos betegsége van és megint egy komoly műtete lesz. De az édesapa is azt mondta a telefonba, hogy azért mondja el ezt, hogy imádkozzunk együtt, imádkozzunk érte, legyen meg az Úr akarata. Az édesapa szavai-ból sugárzott a bizalom és a hit. Bennem egy pillanatra az jött elő, hogy Uram, miért engedted meg megint. De én is tudom, hogy az Úr nem hagyta el őt sem és engem sem és azért lehet imádkozni mindég. Tudom, hogy az édesapa és a barátom is bíznak az Úrban.

A 22. Zsoltár első mondatának üzenete azt is hirdetheti, hogy nekem sohasem kell éreznem, hogy az Úr elhagyott, mert én tudom, hogy mellettem van. De ha éreznénk is, azért szól ma az üzenet, akkor halljuk meg, hogy a biztos igen már megtörtént Jézus esetében, legfeljebb azt kérdezzük meg, hogy én Istenem, miért az egyszülött Fiút hagytad el és minket nem.

Izrael népe a babiloni fogság ítéletében szenvedett fizikailag és lelkileg is. Ki is mondták, mint nagy közösség is, hogy „Elhagyott az Úr engem és rólam elfeledkezett az Úr”. Isten válasza erre: „Hát elfeledkezhettek-e az anya gyerekeiről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek, én te rólad el nem feledkezem”. Nekünk Atya Istenünk van; az édesanyjai szeretet képével mondja el népének, hogy érthesse mennyire bízhatnak benne. Amikor ez az idézet eszembe jutott, az is eszembe jutott, hogy van amikor az édesanya elfeledkezik a gyerekeiről és ez szörnyű. Ma is hallunk szörnyű híreket. Nagy bajok lehetnek családi kapcsolatokban is. Az idős szülő is tapasztalhatja, hogy elfeledkeztek róla a gyerekek, vagy az unokák. Meg van az oka, mert mindenki külföldön van. De a szülő akkor is egyedül van és érezheti magát magányosnak. De Isten akkor is ott van az övéi mellett.

Az a kérdés, hogy merjük-e ezt hinni. Dávid azt érezte, amit leírt a zsoltár elején és elmondta imádságban. Az ő érzései is megváltoztak miközben imádkozott, Isten kijelentését is mondja, ő maga is hiheti és közben Isten Lelke munkálkodik benne. Dávid megnyugszik, rádöbben arra, hogy nem hagyta el az Úr, vele van, átérzi Isten jelenlétét. A legnagyobb mélységben is Dávid átérzi az Úr szabadító kegyelmét.

A Zsidókhöz írt levél írója a 4. részben ezt mondja minden Jézusban csalódott, magát elhagyott hívő embernek és gyülekezetnek: „járuljunk azért a kegyelem királyi székéhez bizalommal”. Azaz, ha úgy érzem, nincs miért imádkozni, minek járuljak Istenhez, ő úgy sem segít, az ige azt mondja: járuljunk bizalommal. A bizalom, a hit nem az érzéseinkre épít, hanem az Úr szavára, arra a tényre, amit elvégzett a mi mennyei Atyánk Jézus Krisztusban. Mi csalódhatunk az Úrban, ő azonban akkor is hűséges Isten. Az ő jelenlétét is igazolja számunkra bármikor. Ézsaiás könyve 41. része ezért mondja például: „Ne félj, férgecske, Jákób”. Lehet, hogy féregnek érzed magad, de ne félj. Jézus is ezt érezhette át, neki meg kellett harcolnia a Gecsemáné kertben, hogy mer-e vállalni az Atya jelenlétének a valóságát a legnehezebb döntésnél, amikor azt kell elfogadnia, hogy el fogja őt hagyni Isten. Még ő is, a valóságos elhagyatottság érzésénél is, imádkozott és megbeszélte az Atyával, mert akkor is az Atyára akart tekinteni. Nem az érzésen, hogy „ha lehet, múltjék el ez a pohár”, hanem „Atyám, a te akaratod legyen meg”. Pedig neki a valóságos elhagyatottságot kellett átélnie. Nekünk legfeljebb az elhagyatottság érzését kell megharcolni, de nem kell egyedül.

Nagypéntek ünnepén bátorítson bennünket Dávid Zsoltára, hadd mondjam most úgy, az Úr Jézus zsoltára, hogy a hívő ember érezheti magát elhagyatottnak, de ez csak érzés. Az Úrtól való elhagyatottság csak érzés lehet csupán, mert a mi mennyei Atyánk úgy szeretett minket, hogy inkább az egyszü-

MILYEN AZ ISTEN ÍTÉLETE?

lött Fiúnak kellett elhordoznia az Istentől való elhagyatottság kárhozátát, nemcsak érzését, hanem ítéletét is, hogy mi bármikor, a legnagyobb mélyponton is tudhassuk, hogy az Úr velem van. Lehet, hogy még nem segített, de majd segít, mert Jézusban megoldást adott.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édesatyánk, mi nem is tudjuk felfogni, micsoda kegyelem, hogy engem, bűnös embert, minket bűnös embereket nem ítélni akarsz, hanem kegyelmesen szeretni minden hamisságunk, vétünk ellenére, azért, mert az Úr Jézust ítélted, mert ő elvégzett mindent értünk és helyettünk. Atyánk, magasztalunk, hogy most ezt az úrvacsorai közösségben látható, kézzelfogható módon is megtapasztalhatjuk.

Hadd kérjük ezért Urunk, hogyha akármelyikünk most lenne nehéz helyzetben, és elhagyatottnak érezné magát, nemcsak az emberektől, hanem még tőled is, ő is velünk együtt hadd tapasztalja meg ennek a drága ígének a valóságát, mivel te Jézust elhagytad, ítélted, de bennünket soha. Könyörülj rajtunk Urunk, hogy ha mégis hordoznunk kell terheket, ha egyedül maradunk és a magányosság kísértése is támad bennünket, vagy amikor emberek bántanak vagy a körülmények alakulnak úgy, hogy elhagyatottnak érezzük magunkat, juttasd akkor is eszünkben, mit tettél értünk Jézusban. Szeretnénk neked hálát adni szabadításodért. Urunk, nekünk az is elég lenne, hogy Jézus elvégzett mindent, de olyan nagy kincs, ajándék, hogy te a földi életünkre nézve is adod megoldásaidat, mert tudod, hogy szükségünk van rá. De Urunk, amíg nincs megoldás, addig is szeretnénk benned bízni és várni hittel. Segíts nekünk is abban Urunk, hogy merjünk hozzád járulni bizalommal, a kegyelem királyi székéhez.

Kérünk téged azért a beteg testvérünkért és minden beteg testvérünkért Urunk, aki kórházban van. Könyörülj azokon, akik halálos betegség terheit hordozzák. Könyörgünk azért, hogy tégy csodát, te a halálos betegségből is bármikor meg tudsz gyógyítani akárkit. Mi ezt kérjük, de amíg nem teszed ezt, add a te kegyelmedet hordozni a bajokat. Kérünk téged Urunk azokért a testvéreinkért, akik csalódtak benned, könyörülj meg azokon is, akik nem mernek vagy nem akarnak hinni és még mindig elutasítják a kegyelmet. Adj nekik Urunk megtérést hozzád.

Imádkozunk népünkért és vezetőinkért is, adj a mi népünk vezetőinek alázatot és könyörülj rajtuk, hogy olyan törvényeket hozzanak, ami áldássá lesz népünk számára.

Ámen.